

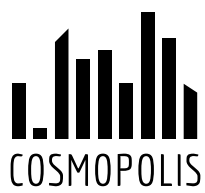

DANIEL GRIS

LARSOVA ŠPINAVÁ HRA

COSMOPOLIS

ČESKÁ KRIMI

DANIEL GRIS

LARSOVA

SPINAYÁ HRA

© Grada Publishing, a. s., 2025

© Daniel Gris, 2025

ISBN 978-80-271-5740-2

KAPITOLA PRVNÍ

ŠPATNÝ KONCE DOBREJCH ČASŮ

Odjakživa a ve všech možnejch vesmírech existují čtyři typy policajtů.

Čistí, světlí, polotmaví a nakonec ti černí jak boty do rakve.

První jsou jasní. Správňáci nejvyššího kalibru, co zvládnou klidně ze spaní recitovat předpisy, a kdybyste jim nabídli pikslu kafe jako všimný, přitáhnou vás za to před prokurátora. Všichni takový známe. Nedá se s nima vydržet, ale díky bohu za ně.

Na opačným konci pomyslného spektra jsou prakticky zločinci, co se nějakým fixlem dostali k odznaku, uniformě a funkci. U sboru je jich většinou jen pár, ale dokážou nadělat paseku, že by z toho jeden blil. Většina ctihodnejch občanů se s nima naštěstí nikdy nepotká, a to je jen dobře. Dělej policii ostudu a ta se jich proto občas musí zbavit způsobem, kterej není ani hezkej ani čistej. Něco jako když si vymáčknete beďara a zasviníte přitom zrcadlo.

Dvě nejčastější policejní sorty jsou ale *světlí* a *polotmaví*.

Světlejš je většina, aspoň myslím. Makají, jak dovedou, maj srovnaný priority a srdíčko na správným místě. Když už se

musej bratříčkovat s darebákama, dělal to jen proto, že je to dovede k větším rybám. Pikslou kafe nepohrdnou, láškou něčeho ostřejšího taky ne, ale běda, kdybyste jim do kapes chtěli cpát obálky. Finty, který v boji se zločinem používaj, kolikrát nejsou tak úplně košer, ale znáte to – účel světlí prostředky.

No a nakonec ti polotmaví. Nepřetrhnou se a za partáky byste je nechtěli, protože to s nima je o průser. Když jim někdo nabídne tu obligátní pikslu kafe, ušklíbou se, že je to málo. Vyzobávaj si snadný případy a jako čert kříží se vyhýbaj těm, na kterejch by si mohli spálit pacičky. Bejt policajt je pro ně jen obživa, tudíž když někde zacinkaj zlatáky, ochotně zavrou oči nebo rovnou zhasnou.

Říkají mi Lars a jsem *světlej*. Teda byl jsem, ještě v dobách s detektivním odznakem v kapse. Potom jsem z policejního soukolí vypad a začal podobnou práci dělat na vlastní triko, ale světlej jsem zůstal. Že při tom občas potřebuju pomoct od polotmavejch policajtů, je samo sebou. K některejm informacím se nedostanete jinak než za peníze. Jindy potřebujete smáznout pokutu za dopravní přestupky při sledovačce. A tak dále.

Pokud bych měl popsat svoji práci ve zkratce, řek bych, že jsem takovej kulík v lidský podobě. Znáte kulíka? Nenápadnej pták, co z krokodýlí tlamy vyzobává svinstvo. Krokodýlí tlama je tohle město, abyste rozuměli, a já se starám o jeho čistotu. Samozřejmě jako jeden z mnoha a taky to nedělám úplně zadarmo. Nejsem žádněj Bruce Wayne, co si oblíkne černý telefonový pyžamo, nasadí masku s netopýříma ušima, a jen tak

pro zábavu honí po nocích lumpy. Já musím platit účty, takže charitu si nemůžu dovolit, i když bych rád.

Taky bych nechtěl, abyste si mysleli, že každý den potírám nějakou jinou mafii. Převážnou část mý práce tvoří sledování záletnejch manželů a hledání lidí, který se ať už dobrovolně nebo proti svý vůli ztratili. Že se i takhle jednoduchý věci někdy můžou zamotat, je víc než jistý. I tak se ale většinou snažím z komplikací spíš vykecat, než abych se oháněl pěstma či nedej bože pistolí. Tohle město není totiž dost velký na to, abyste se v něm nejpozději pozítří nepotkali s někým, komu jste šlápli na kuří oko. A já se nepotřebuju až do smrti pořád jen ohlížet a zjišťovat, koho mám za zády a co se mi do nich snaží bodnout. Pár takovejch lidí se samozřejmě najde, protože i když nehrajete levou, stejně o sebe čas od času s někým křísnete hlavou a zajiskří to. Ale to už je holt riziko týhle práce. Kdybych k životu potřeboval nudu, stříhám psy.

Proč tenhle dlouhej úvod o policajtech?

Kvůli Johanovi, jednomu z mejch dávnejch partáků. Na rozdíl ode mě *světlýho*, on byl ten otravně *čistej*. Nejčistší, jakýho si umíte představit. Kupte si nový bílý spodáry, ještě nepoužitý je vyperte, naškrobte, znova vyperte a dostanete Johana Blocha.

Že nám to proto spolu v práci ne vždycky klapalo, je asi jasný. Ale člověk si někdy nevybere a prostě musí dělat s tím, kdo je po ruce. Oba jsme znali desítky větších blbců, než byl ten druhej, a přišlo nám, že s někým jiným bysme si nejspíš jen pohoršili. Takže jsme spolu tvořili takový poločistý duo,

který si občas leze na nervy, ale v celkovém součtu je pořád ještě v plusu.

Jen jednou jedinkrát vystoupil Johan ze své čistý zóny. Udělal to kvůli mně a já mu za to musím bejt až do smrti vděčnej. Což mě asi o dvacet let později uvrvalo do věci, se kterou bych kohokoli jinýho poslal k šípku a ještě dál. Jenže Johana jsem tam poslat nemoh. Ne po tom, co pro mě kdysi udělal.

Střih.

Třetí rok naší policejní služby, klidnej den kdesi na předměstí. Slunce přiměřeně svítí, mládež se přiměřeně poflakuje, zkrátka nikde se neděje nic dramatickýho. My s Johanem sedíme v autě a děláme přesně ty věci, kvůli kterejm si lidi z policajtů utahují – pijeme kafe a cpeme se koblihama. Občas nás někdo pozdraví, my naopak sem tam někoho zbuzerujeme, třeba když se chystá přecházet na červenou. Prostě všeobecná pohoda.

Pak ale najednou zachrčí vysílačka a máme jet asi o tři ulice dál, kde se prý v jednom bytě něco mele. Za volantem sedí Johan a ten skočí na plyn tak prudce, že se skoro udusím koblihou. Na místě jsme sotva za dvě minuty, vybíháme schody nahoru a tam už čeká zbitá ženská. Musela prý utýct a schovat se i se zbytkem rodiny u sousedů, protože její starej doma rádí jako černá ruka. Seřezal prý všechno, co se hejbalo, od ní přes děti až po kočku.

Nezbejvá, než si s ním jít promluvit. Já jdu vpředu, Johan za

mnou. Z chodby se dostaneme do předsíně, odtamtud do kuchyně, až chlapa konečně najdeme v dětském pokoji, kde právě těm *nevděčnejm parchantům* demoluje hračky.

My na něj řveme, aby toho nechal, on zase na nás, ať držíme huby a táhneme do... Už ani nevím kam, protože to nestačí doříct. Schytá jednu za mě, druhou za děcka, třetí za kočku a tak dále. Zkrátka mi rupnou nervy a biju ho jak žito, samotnému je mi později blbý, jak moc jsem ho zřídil.

Že se to neobejde bez komplikací, mi dojde až pak. Jednak potřebuje do špitálu, no a taky je jasný, že to nenechá bejt. Za normálních okolností by to bylo jeho slovo proti mému, a co si budeme povídat, uniforma přidává plusový body. Když k tomu přičtete zfackovanou a vystrašenou rodinu, nikdo by na něj nevsadil ani groš.

Jenže v tom bytě nejsme jen my dva, všechno to vidí Johan. Ten, kterej netoleruje překračování zákona ani u obyčejnejch smrtelníků, natož u policajtů, co maj na ty obyčejný smrtelníky dohlížet a jít jim příkladem.

Když teda chlap tvrdí svoje a já zase pravej opak, otočej se zvědavý inspekční oči na Johana. A já cejtím, že mi teče do bot. Kterejkoli jinej polda by mě v týhle situaci přikryl, jenže Johan je kolega čístej.

A zatímco on podává hlášení, tak já sedím na chodbě našeho úřadu a hlavou mi táhnou katastrofický, ale naprosto reálný scénáře. Za první mě vyženou od sboru, za druhý mě čeká soud, no a především udělám nekonečnou ostudu svému

tátovi alias policejní legendě. Než se ale stačím rozmyslet, co z toho je nejhorší, mám po problému.

Johan potvrdil moji verzi, že mě ten chlap bezdůvodně napad, a já se jen v mezích zákona bránil.

Takže mu potom nastokrát děkuju, protože vím, jak to pro něj muselo bejt těžký. Porušil svý morální zásady i policejní kodex, a navíc ještě strčil hlavu do případný smyčky, kdyby se něco podělalo.

Pošle mě do háje. Právem je na mě nakrknutej a po nějaký době si požádá o přeložení. V tu chvíli se naše cesty rozpojí a každej pak už děláme jinde, jiným způsobem a jiným tempem. Ale předtím, než se vidíme naposled, mu řeknu to nejdůležitější, co mám na srdci. Že kdyby někdy zabil třeba papeže, tak mu ho pomůžu zahrabat a pak mu dosvědčím alibi. Anebo kdyby chtěl, abych papeže zabil já, bez řečí to pro něj udělám.

Ani mi neodpoví, protože nic z toho se nikdy nestane, což víme oba. Taky proto se mi něco takovýho slibovalo celkem lehce, byť bych pro Johana fakt udělal cokoli.

Konec příběhu.

O Johanovi jsem pak roky slýchal jen jako o jednom z kolegů, co jdou pomalu, ale vytrvale dál a vejš. O tom, že byl schopnej, netřeba mluvit. Ale kdyby k tomu dokázal hrát ještě i zákulisní hry, byl by jeho postup jistější a rychlejší. Jenže Johan byl prostě čistej se vším všudy.

Popravdě jsem nečekal, že se ještě někdy potkáme. Tím spíš, když jsem později frknul od policejní práce do civilu. Snad jen, že by mě jakožto občana, kterej občas přešlápne zákonem stanovený hranice, kvůli něčemu vyšetřoval. Ale to se naštěstí nestalo. A nepotkávali jsme se ani jinak, protože když už jsem potřeboval od bejvalejch kolegů nějaký citlivý informace, obracel jsem se na ty, který taková věc nijak nepohoršuje. Třeba na Pendreka, kterej má coby operační důstojník potřebný oprávnění, anebo na Martyho, co se vyšvih tak vysoko, že dokonce šéfuje několika detektivním partám.

Zkrátka a dobře, neexistoval jedinej důvod, proč bych Johana ještě někdy potřeboval. A samozřejmě jsem si myslel, že to platí i v opačným gardu. Ne že bych zapomněl na svůj dávnej slib, vlastně jsem v těch prvních měsících čekal, že si můj dluh přijde vybrat. Pochopitelně že ne v souvislosti s mrtvým papežem nebo nějakou podobnou levárnou. Spíš jsem byl připravenej mu vystěhovat byt, případně posloužit jako soukromej řidič, když by se někdy večer nalil v baru a potřeboval odvoz domů.

Ničeho takovýho jsem se samozřejmě nedočkal. Možná měl Johan pocit, že když si za svoji křivou výpověď vybere odměnu v podobě protislužby, udělá to z něj máho spolupachatele. Těžko říct, protože do myšlení *čistejch* jsem se nikdy úplně vcítit neuměl.

Každopádně je asi jasný, jaká rána do palice pro mě byla, když se Johan jednou ukázal v *Exilu* a namířil si to přímo ke mně.

— — —

Exil.

Nejlepší a nejprdáčtější bar, jakéj si umíte představit. Kdyby o něm ale někdo natočil film, nejspíš by se ten biják jmenoval *Špatný konec dobrých časů*. Byl by o tom, jak se potkali dva blázni stejný krevní skupiny, jistěj Gregor a jistěj Lars. První měl zkušenosti z pohostinství, druhěj nějaký úspory, a tohle celý se protnul v plánu na podnik, o kterým oba měli nachlup stejný představy. Stylovka. Poctivej bar, poctivý stoly a poctivý židle. Na zdech filmový plakáty, hlavně ale absence všemožnejch plastovejch serepetiček, reklamních poutačů a dalších kravin. Jídlo prakticky žádný, pití prakticky všechno.

Jediný, na čem jsme se tak úplně neshodli, byla muzika, která se povalí z přehrávače. Greg totiž poslouchá všechno, já naopak máloco. Ale protože Gregor byl spíš fasáda pro finančák, zatímco já skutečněj většinovej majitel, prosadil jsem si svou. Čím hlučnější a zběsilejší kytary, tím líp.

Roky jsme pak v našem společným podniku fungovali ke všeobecný spokojenosti. Aspoň teda pro lidi, který akceptovali naši domáckou atmosféru a zbytečně neprudili. Stručně řečeno, když chtěl někdo pustit z repráků Madonnu nebo jinou podobnou čůzu, slušně jsme ho vyprovodili. Když se někdo navážel do ostatních hostů, skončil na chodníku vedle toho s Madonnou. No a když byl někdo drzej na obsluhu, dostal nejdřív jednu výstrahu a pak už doživotní zeď.

Takhle jsme si žili až do chvíle, než jsem se musel nadlouho odporoučet na druhěj konec Evropy. Proč k tomu došlo, to je

už jinej příběh a teď na něm nezáleží. Podstatný naopak je, že během té doby, co jsem byl pryč, začali ve městě dělat neplechu jedni vořežpruti a několik slušnejch podniků kvůli nim lehlo popelem. Jeden z nich byl i náš *Exil*, což by se dalo ještě s těžkým srdcem snýst, kdyby to ovšem neodskákal i Greg. Polámaný kosti, popálený bůhvíco všechno, umělej spánek a tak dál, prostě katastrofa.

Nezbylo mi, než se vrátit a udělat pořádek jak s těma parchantama, tak s naším barem. Než se Gregor vyhrabal ze špitálu, většina toho už byla hotová. Zbytek se mnou nějak zmáknul a po nějaký době jsme znova otevřeli. Já už byl jen v pozici čestnýho zakladatele, protože po několika majetkových přesunech zůstal *Exil* Gregovi, což bylo jen správný. Už doživotně tam ale budu mít svůj stůl v rohu za pultem a právo určovat, jaká bude hrát muzika. Že občas vypomůžu za barem, když si Greg bude potřebovat odfrknout, se rozumělo samo sebou, takový věci se dřív děly běžně.

Sečteno a podtrženo, špatnej konec dobrejch časů byl vlastně jen taková epizoda. Psi zaštěkali, dostali přes hubu a karavana jede dál.

Johan se v *Exilu* objevil jednoho příjemnýho podvečera, kdy jsem si právě hrál na pana domácího. Gregor byl pryč, protože měl nějaký partnerský povinnosti, tuším že výročí svatby nebo jinou podobnou věc, kterou já naštěstí řešit nemusím.

Tudíž ležel provoz baru zcela na mejch bedrech, což přítomní hosti pocítovali nejen díky o chlup rozvážnější obsluze, ale především v podobě zvýšených decibelů z repráků.

Toho dne jsem se snažil přítomný lidi dovzdělat v oblasti klasický hudby, konkrétně jsem sjížděl všechny alba Metallicy chronologicky od nejstašího „Kill 'Em All“, přes „Ride the Lightning“, „Master of Puppets“ a tak dále. Většina hostů s tím byla srozuměná a tomu zbytku stejně nic jinýho nezbejvalo.

Myslím, že Johan přišel, právě když jsem se nudil u nekonečně dlouhý přede hry pecky *Damage, Inc.* Nebo u něčeho podobnýho.

„Čau Larsi.“

Musím přiznat, že jsem ho nejdřív nepoznal. Teda spíš jsem si ho v první vteřině neuměl zařadit, protože povědomej mi byl. Dokonce mě nejdřív napadlo, že si přišel srovnat účty někdo, s kým třeba mám nějaký nedorěšený věci. Během chvíle mi před očima prolítly stovky lidí, se kterejma jsem se v životě musel nějak popasovat, ale přibližně v polovině už jsem věděl. Johan, můj dávnej parták a kolega *čistej*.

„Johane!“

Mý překvapení bylo nehraný, jeho úsměv připravenej. Nedalo žádnou velkou práci poznat, že naše setkání není náhoda. Johan rozhodně nepřišel na sklenku do jen tak nějakýho baru, kde jako zázrakem narazil na bejvalýho kolegu. Přesně věděl, kam jde a na koho tam natrefí.

„Potřebuju s tebou mluvit, Larsi!“

Žádný tanečky okolo, žádnéj zájem o to, jak se mám, co připadný děti nebo jak mi slouží prostata. Rozhod jsem se oplácet mu stejnou mincí a nedojímat se nad shledáním po letech.

„Jestli se mnou potřebuješ mluvit, tak jsem jedno ucho.“

„Až tady bude klid.“

Pochopil jsem, že nemyslí Hetfieldovu partu s kytarama, ale hosty. Těch bylo v baru sice jen pár, ale na projednávání některých věcí jsou dva lidi ten jedinej správněj počet.

„Končím až o půlnoci. Ale zejtra dopoledne se klidně můžeme...“

„Minutu po půlnoci jsem tady. Tak zatím.“

Stejně jako se najednou objevil, tak se i zdekoval. Do půlnoci zbejvalo ještě asi šest hodin, který mi pak ale připadaly aspoň tříkrát tak dlouhý. Aby ne, protože co může chtít chlap, se kterým se nevidíte roky a roky a roky, načež s váma potřebuje mluvit hned ve vaší první volný minutě?

O tom, že by po mně chtěl službičku na revanš, jsem ani nepřemýšlel. Taková věc mě vůbec nenapadla, ačkoli mě měla napadnout ze všeho nejdřív. Ale nezapomeňte, že Johan byl *ten čistej*. Co by pro někoho takovýho moh udělat chlap, jako jsem já?

No, něco se našlo. A můžu zodpovědně říct, že podobně ujetou věc po mně ještě nikdy nikdo nechtěl. Jenže když někomu slíbíte, že s ním klidně zakopete papeže, tak se potom bere zpátečka fakt dost těžko.

KAPITOLA DRUHÁ

FLO

Existuje teorie o dvou životních přístupech, teda aspoň jak já ji znám.

Takzvaný *šípy* a takzvaný *lodě*.

Podle toho prvního má mít správnej chlap v toulci vždycky víc než jen jeden šíp. Přeloženo do běžného jazyka to znamená, že nikdo rozumnej by nikdy neměl všechno vsadit na jedinou kartu. Že by měl mít vždycky nějakéj *plán B* a nikdy, opakuju nikdy, nezůstat odkázanej na náhodu. Je to známka rozumu, vyspělosti a dalších podobnejch věcí.

Druhej přístup odkazuje na dávnýho dobyvatele Cortése, kterej do nově objevený Ameriky přivezl genocidu, svrab a neštovice, aby je s místníma při férovým obchodu vyměnil za jejich zlato. Ten motivoval svý muže k boji tak, že nechal spálit lodě, na kterejch přes oceán připluli. Chlapům pak nezbylo, než se s domorodcema rvát jako o život, protože neměli jak odjet. Absence jakýhokoli *plánu B* byla očividná.

Čímž se dostávám k problému jistýho zlodějíčka s libozvučným jménem Florian Fuchs, pro přátele zkráceně Flo. Ten se

totiž celej život potácel mezi přístupem *šípy* a přístupem *lodě*, a navíc to dělal tak nešťastně, že se mu pokaždý neomylně podařilo trefit zrovna ten, kterej byl v daný situaci horší.

Drobněj výčet jeho přešlapů by vydal na humoristickou knihu.

Bylo mu osmnáct, chodil po parkovišti u nákupáku a zkoušel se dostat do zaparkovanejch aut. Když konečně narazil na jedno odemčený a nacpal se za volant, zjistil, že sedí přímo vedle chlapa v uniformě. Nějak si předtím nevšim, že to auto má na boku nápis a na střeše maják.

Ve dvaceti se Flo po jednom zatčení rozhod, že uteče přímo z policejní služebny. Tak dlouho se odhodlával vyskočit z okna, až mu nedošlo, že ho mezitím kvůli něčemu odvedli z přízemí do čtyřky. Letěl dolů jako Tarzan bez liány, a nebejt plechovýho přístřešku kus nad zemí, rozbil by se na atomy.

O dalších pět let později se vloupal do baráku rodince, která měla bejt mimo město. Protože si řek, že má čas, dal si u nich rovnou vanu a něco dobrýho k pití. Jenže se nějak zamyslel, chytil slinu, a nakonec ho našli v koupelně nalitýho jak starou houbu.

Třicátiny oslavil stylově, když celou noc trčel zašprajcovanej v okýnku, kterým se chtěl dostat do lékárny pro nějaký dobroty. Museli ho vysvobodit až hasiči, a navíc málem umrznul, protože se to stalo v lednu.

Za dva roky našel lásku svýho života, oženil se s ní a jeho paní pak s pomocí souseda přivedla na svět dvojčata. Přesněji

řečeno soused pomáhal při početí, což Flo zjistil až jako poslední v ulici. Deprese ho vedla na most, odkud podobní zoufalci čas od času skáčou, on ovšem cestou tam zahlídl otevřený dveře nějakýho domu a zlodějská čest mu nedovolila nabídnutou příležitostí pohrdnout. Samozřejmě ho zase chytily, protože ty dveře byly dokořán jen kvůli větrání, samotnej barák byl plnej lidí.

V podobných duchu to šlo dál a dál, až se Flo někdy kolem čtyřicítky ocitnul v dalším velkým průšvihů. Tentokrát ale bylo všechno ještě zamotanější než obvykle, přičemž v tý věci měl prsty můj dávnej přítel Johan.

Ten Johan, kterej mě jednoho letního podvečera přišel navštívit do *Exilu*.

Ten, co se mnou potřeboval mluvit o samotě a nejdřív, jak to jen půjde.

Johan, kterýho jsem pak asi stotisíckrát proklel.

Ale jak jsem řek, někdy si nevyberete ani partáka ani práci.

Posledního štamgasta jsem vyprovodil chvíli před půlnocí, ani s ním nebylo moc práce. Prostě jsem začal ignorovat jeho objednávky a za výhrůžku, že začne chodit jinam, jsem ho pochválil. Urputný zákazníci jsme v *Exilu* nikdy neměli moc rádi.

Utřel jsem stoly, umyl skleničky, vypnul muziku a zhasnul světla. Přesně o minutu později se otevřely dveře a do ztichlýho podniku vklouzla postava.

„Něco k pití, Johane?“

„Kafe by asi bodlo.“

Ukázal jsem ke stolu hned vedle pultu, kde jsem měl svůj privátní sektor. Johan se rozhlídl po zešeřelém baru, spokojeně příkejvnul a pak se posadil. Kávovar zasyčel, pak se ozvalo nenápadný šplouchání, jako když batole čůrá do vany, a za chvíli už jsem před noční návštěvu postavil kouřící šálek.

Já si dal vychlazenýho Jacka Danielse, což je něco jako ledový kafe.

„Tak na zdraví a starý dobrý časy!“

Můj někdejší parták se ještě jednou rozhlídl, jako by se znovu potřeboval ujistit, že jsme sami, a pak mě poprosil, ať zamknu. Jeho paranoia mi začínala pomalu lízt na nervy, ale šlo vlastně o drobnost. Když jsem se pak vrátil ke stolu, poděkoval. A já se konečně moh zeptat na to, co mě celej večer tížilo.

„Skoro jsem už zapomněl, jak vypadáš, a ty se najednou objevíš ve dveřích. Na náhody moc nevěřím, takže...“

Co má následovat po mém *takže*, bylo jasné. Vysvětlení, který mi dá odpověď na všechny otázky, co jsem ještě ani nepoložil. Jenže Johan začal víc zeširoka, než bych myslel, že je nutný. Jenže on už takovej byl, aspoň jak jsem si ho pamatoval. Jako by potřeboval, aby každý jeho rozhodnutí bylo podložený příběhem a jasnejma důvodama. Vlastně mě tím už tehdy celkem vytácel, protože někdy není na zbytečný rozprávění čas.